

запропорення
КОЖАК
The Hedgehog

RECEIVED
OF THE UKR. CATHO.
P. O. BOX
50. BOUND BROO

кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 2 (17)

МЮНХЕН, січень (другий зошит) 1948.

Рік: III.

Гиньте, мари, з Новим Роком !

МАСОВА ЕМІГРАЦІЯ ДО США

Джерсі Сіті, 13. І. 1948. (Власна телефонограма. Година 24.00).

Американський Конгрес на своєму надзвичайному нічному засіданні одногослосно рішив дозволити масову еміграцію європейських ДП до США. Як ваш кореспондент довідується, у першу чергу відуть: 1) Мужчини, які від 1945 р. перебувають з афідавітами в Бремені і користуються допомогою американської армії, каре-пакетами, всебічною підтримкою Католицької Акції і заокеанських релігійних сект. 2) Заміжні жінки, якщо викажуться лікарським свідоцтвом невинности. 3) Професори вищих учбових закладів до літ 80, якщо докажуть вміння скакати три метри увисочінь. 4) Магістри, що, крім шевства, кравецтва і столярства, викажуться знанням маляйської мови. 5) Студентки університету УНРРА за пропозиціями свідоцтва грамотности. 6) Целебси без господинь і кузинок та 7) Всі сліпі, що не розрізняють синьої і жовтої барви.

БОЛЬШЕВИКИ ВВОДЯТЬ УНІО

Штокгольм, 13. І. 1948. (Власна кореспонденція „Комаря”).

Як повідомляє «Юнайтед Прес», большевики, під ударами пропаганди західних альянтів, починають змінювати свій теперішній курс у релігійному питанні.

Посилюючи протирелігійну пропаганду, вводять вони в рух знищену війною друкарню «Унія» у Львові і друкують у ній під зарядом о. д-ра Костельника низку безбожницьких видань.

БАНДЕРА НА ТУРЕЦЬКОМУ КРЕЙСЕРІ

Анкара, 13. І. 1948. (Дена-тур).

Московські спостерігачі в Раді Безпеки ООН повідомляють про дивний випадок на турецькому крейсері, що зайкорився в одній із турецьких бухт. Згідно тих донесень — турецькі матроси вивісили на тому крейсері американську бандеру і тим викликали в доколичних демократичних державах оправдану паніку.

Проти цього політичного шантажу внесла Білорусь до Вашингтону гострого протеста, почувавши себе тим фактом найбільш загроженою.

АМЕРИКА ВИДАЛА БУЛЬБУ

Філадельфія, 13. І. 1948. (Телефонограма).

В кругах американської України широко обговорюється справа того небуденного факту, що потряс до глибини навіть найзапекліших ворогів українських біженців в європейських таборах ДП.

Як нас додатково повідомляють — факт цей відбувся без найменшого відома д-ра Глинки й Галана, що, як відомо, мають у Білому Домі не абиякий вплив на рішення американських урядових кругів. Навантажені бульбою кораблі вже відчалили від берегів Піттсбургу і повинні в початках вересня прибути до Європи і покращати харчове положення таборів ІРО.

ЗУСТРІЧ ГЕН. АЙЗЕНГОВЕРА З ПЕЛЕНСЬКИМ

Фрайман, 13. І. 1948. (Інф. «Блиск»).

Наказуючі круги тутешньої кооперативи «Кос» повідомляють про зустріч ген. Айзенговера з полпредом УГВР Зеноном Пеленським, що відбулася нещодавно в таборі Фрайман.

Агентство «Комітет» додатково повідомляє, що З. Пеленський справді особисто з вікна одного відокремленого таборового достойника супроводив зором американського головнокомандувача, як він, в оточенні високих достойників ам. армії, входив до будинку дирекції табору.

Мюнхен, 13. І. 1948.

Микола Лебідь, «міністр закордонних справ УГВР», зазнався минулої неділі з колишнім міністром закордонних справ США Бернсом, читаючи його книжку п. н. «Кажучи без обиняків».

Париж, 13. І. 1948.

З советської амбасаді в Парижі одержав на днях відомий український діяч д-р Василь Витвицький важкі ноті.

З кругів об'єднання українських музик повідомляють, що йдеться тут про ноті кількох протиамериканських пісень, що їх популяризує Сов. Союз в рядах Красної Армії.

Франкфурт, 13. І. 1948.

Король Михайло був прийнятий вчора в Сомме Казерне головою ЦПУЕ Маршалом В. Мудрим. Голова ЦПУЕ попрощав п. Короля Михайла, відпоручника групи українських переселенців, що від'їжджають до Аргентини, і передав усій групі свої сердечні новорічні бажання.

Міттенвальд, 13. І. 1948.

Баран, як повідомляють органи кримінальної поліції, внаслідок минулої ночі жертвою смертоносного нападу таборових хуліганів. Винуватиків зловлено і блискучо відокремлено в місцевому криміналі. Німець, у якого вкрадено названого барана, домагається звороту м'яса і репатріації звироднілих злочинців.

Оттава, 13. І. 1948.

Кушнір був прийнятий сьогодні президентом Труменом і відбув з ним дуже сердечну півгодинну розмову. Як догадуються в Білому Домі, конференція та не мала політичного характеру і тим самим не потягне за собою змін у закордонній політиці США. Згаданий кушнір брав лише міру для пошиття президентові нового весняного хутра.

Нансі, 13. І. 1948.

Лідер галицько-українських соціалістів д-р Лев Ганкевич відбув 10-ти хвилинну нараду з провідником французьких соціалістів Леоном Блюмом. Темою наради був спільний протикомуністичний фронт. Довшу нараду не повелося д-рові Ганкевичеві відбутися лише тому, що він заскоро пробудився.

Новий рік

1948 рік — це рік переступний і ювілейний, тобто на одну добу довший від минулого і на цілу днину коротший від наступного.

За діпістським літочисленням — це четвертий рік примусового безтурботного життя по таборах і четвертий рік безвиглядних надій на масову еміграцію. За паскарським літочисленням — це 25-та частина віку золотих інтересів і удосконалення техніки картодрукування, за партійним численням — це 3-ліття страждань за ідею і меланхолійної туги за м'якими міністерськими посадами.

З маси ювілеїв, що їх прийде-ся нам впродовж кожного дня цілого року відсвятковувати і традиційно здержуватися від позитивної праці, слід відзначити ще й такі, яких не відмічено в „Календарі Альманасі на 1948 рік”, а які записала золотими літерами наша багатюща історія для прийдешніх поколінь.

Отже ж у 1948 році минає: ма-буть коло 900-літ від першого українського політично-сімейного непорозуміння між кн. Борисом, Глібом і Святополком Окаянним, проминає 300 літ від чудової нагоди хоч раз у новіших часах виграти українцям війну; не ціле століття від видання галицьким москвофілам „Народнього Дому” у Львові, майже 100-ліття українського пресового непорозуміння, 3-ліття примусової репатріації, 3-ліття ЦПУЕ, 2-ліття блискучого відокремлення, роковини інвазії на мюнхенський комітет, роковини „Комаря” і вкінці кількамісячний ювілей від дня шлюбу редактора магістра Романа Ільницького.

Астрономічний календар

Пануючою планетою в 1948 році буде мабуть, як і в попередньому, Баран. Роки під цим знаком бувають вітряні і мокрі. Пияки будуть мати вічну охоту десь задармо впитись, політики точитимуть сухими гузоватими аргументами мокру дискусію, і з'являться знову плеяда безвідповідальних отвертих листів, на які, очевидно, ніхто не буде відповідати. Весна пічнеться 21. березня бузьками, які, перебуваючи в Африці, принесуть німкам нових муренят, а нашим залютним молодичкам і пришелепкуватим дівчатам нові мешто-панчохові клопоти.

Літо почнеться, як уже буде тепло, і люди, замість параванів, уживатимуть природну зелень.

Осінь почнеться нормально 24. вересня, в часі якої наші кооператори нормально „пустять” по ненормальних цінах нормально закуплені овочі і одержані мільйони жертвенно віддадуть „на фонд власної допомоги”. Зима, річ ясна, також буде. Вона буде легка для тих, що легко заробляють, а тим, що взагалі не заробляють — допоможе без афідавіту переїхати в крацій світ і спокнутуватись скринінгу, репатріації, бадання крови та інших сладостей життя.

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО СЬОГОЧАСНИХ ДИПЛОМАТІВ

Лебідь і Мануїльський

У переїзді до Лондону стрінувся на паризькому двірці Лебідь і Мануїльський.

— Слава героям!!! — крикнув Лебідь. — Я Лебідь, а ви ворог України!

— Нічево! — відповів Мануїльський. Ми очень подібні до себе...

— Якто? — крикнув Лебідь.

— Бо ні вас, ні мене не вибирав український народ.

Заборонений час для весіль і забав

Коли вірити в тривалість недавно заключеного порозуміння наших політичних партій, то можна сподіватись, що в цьому році дотеперішніх гучних весіль і забав, з музикою вилітаючих шибок демократичних редакторів, не буде. Але, знаючи від давна нашу смішну національну вдачу, ледве можна надіятись, чи якомусь відокремленому танцюристів не засмакує в заборонений час потанцювати на нервах свого політичного противника або вчорашнього добродія.

На підставі календаря, що його опрацював для потреб ЦПУЕ о. Д-р І. Гриньох, заборонений час на

політичні румби і партійні шнельпольки триває від св. Боніфатія, це є від 1. січня н. ст. до св. Себастьяна — 31. грудня.

Пости

Обов'язок постити кожного дня, тобто здержуватись від нормальних калорій і зверхного вигляду, мають такі особи:

- 1) Вискринінговані діписти,
- 2) Ті, що ще досі живуть на чимецьких картках.
- 3) Самітні матері 5-ох пригрудних немовлят.
- 4) Мужчини, що мають на утриманні кількох чужих жінок.
- 5) Смертельно залюблені і вкінці
- 6) скупі паскарі.

Ми були, ми є, ми будемо!...

(Інтерв'ю з Уласом Самчуком напередодні Нового Року)

Даруйте за нісенітницю, але я цієї сцени ніколи не забуду

Десь коло гавптбангофу найха-
-цідл ен вжир 'Ажир ен вжнито ег
ку, трійка впала на муринське ав-
то, з-під авта вискочило щось та-
ке, гейби справжнє камбрбум, за-
реготалось, як мефісто, підстриб-
нуло, вискочив, як зі скаралуці,
Костецький, впакував його в порт-
фель і, зловивши мене за рам'я,
серйозно сказав:

— Так, колего докторе. Ви мені асоціюєте Тагабата...

— Чому ж якраз його? — знія-
ковіло запитав я.

— Бо ваше прізвище склада-
ється з семи літер, як і доктора
Тагабата. Сам, сем, сум, сім... Ви
розумієте? Сім днів, сім товстих і
худих корів, Семіраміда, Семи-
город, сьомилітня війна, сім літер
як поетичне мо і хо...

Раптом все розвіялось і досі не
можу собі пригадати, що було
дальше. Знаю лише, що Костець-
кий зник, а шефредактор підвів-
шись з-за свого ясного бюрка, по-
важно сказав:

— Як би там не було, а ми це
мусимо мати! Вам миттю треба
вдатись до найпопулярнішого у-

країнського мозку і зробити з ним
інтерв'ю до новорічного числа на-
шої газети.

— Але ж, пане шефе! — го-
ворю. Я з паном маршалом...

— Чекайте! Я вас зовсім до па-
на маршала не...

— Перепрашаю дуже, я хотів
сказати до пана секретаря Інтер-
національного Комітету — по-
правив я фатальну помилку.

— Не виглуплюйтесь наївністю.
Вам негайно треба поїхати до пана
голови Об'єднаних Мистецтв і зро-
бити з ним коротке інтерв'ю. Як
він задивляється на всі проблеми
нашого культурного-національного
життя. Ясно?

— Зовсім! Людина не свиня,
перепрашаючи за двозначник —
кажу — і не потребує предметово-
го присудка на хребет. Все мені
зрозуміло!

— Як вам зрозуміло, то ідіть
до адміністрації і виберіть собі
5000 марок на рахунок цього ін-
терв'ю! — закінчив шеф свою ля-
конічну розмову і показав лиску-
чу мосязну клямку в дверях ка-
бінету.

Я вже не пригадую собі, чи ви-
брав я ті 5000 марок, чи ні, але зо-

Всім докладно тямлю довгу їзду
баварським зимним шнелльцугом і
дійство, гейби про Юрія Перемож-
ця, мого приїзду перед світле об-
личчя п. Уласа Самчука.

— Ваша Президентська Світ-
лосте! — сказав я найпокірливіше.
Я, негідний доктор Ярема Галайда
з Мюнхену, хочу удостоїтись сьо-
годні правдивого щастя, тобто за
вашим величайшим дозволом пра-
гну відбути з вами коротку роз-
мову на тему ваших поглядів що-
до перспектив нашого 1948 року.

— Але ж радо вам послужу! —
сказав пан голова і, сьорбаючи
пісну і прісну таборову юшку, по-
казав рукою на плюшевий фо-
тель. Як лише вип'ю цю холерич-
ну, сейчас вас задоволю! — додав
він, втираючи пальцями краплини
їжі зі своєї свіжо оголеної низької
бороди.

Я мовчав і пильно вдивлявся
в великого майстра нашого прозо-
вого слова і старався доглянути те
місце, що незримо скривало його
великий літературний талант. І
мені пригадалися слова одного з
професорів Сорбони, який говорив,
що великий дух перебуває пере-
важно в малому, хворому тілі. Я
тихо підійшов до нашого парнасця
і одверто запитав:

— Пане голово, мені здається,
що ви хворі! Ви, мабуть, хворієте
ще з дитинства?

ПРИ 2-ГІМ СКРИНІНГУ

— Або афідавіт або розвід!

М. Моритурус

АЛЕГОРІЯ РАЙКЕТИ

Ішло Ігорятусенько через міст,
Узнало кеті на дереві солод-
кий зміст.

Ціпок у рученята брало,
В гілля ціпок та й шпурляло,
Кетю з гілля ізбивало,

В ротеня собі покладало:
«Люба кетю» — тихо сказало.

Голівка кудлата, светронько
мамою сплетений,
Вгору носик трінечки під-
несений,

Сам чемненький, але часом
і ревовньо-рева,

Славлять небо дерева.

Шерех історії*)

Мабуть, нецілком слушно поси-
лаються на Поетика Аристотелеву,
обстоючи, буцімто в літературно-
му розвитку мистецька творчість
завжди передувє теоретичним прин-
ципам. У високорозвиненому, на-
скрізь інтелігентному і свідомому
своїх громадських обов'язків літе-
ратурному житті трапляється по-
деколи й протилежне: надхненний
критик, проникливий знавець пе-
редумов кристалізації нового й
органічно-національного стилю, ви-
голошує: „настань, світе!” — пер-
ший формулюючи стихійні потяги
нашої, як не раз уже доведено,
розколотої свідомості й розхитаної
душі — „і сталося тако”. Недарма
один із найавторитетніших лідерів
нашого літературного активізму
провіщав півтори року тому: „на
ближчий час наша література в
своїх передових проявах буде не
симетрична, кутаста, бриласта, зо-
вні невпорядкована, не згармоні-
зована, зовні хаотична, дещо ір-
раціональна” (збірник МУР, 1, 60).
„Шерех історії” — це, безперечно,
поетія несиметрична, кутаста, бри-
ласта і, сказати б, канупаста. „Йо-
го вірші, — справедливо зазначає
в своїй критичній опінії проф. Дм.
Чижевський, — могли б служити
взірцем нашим молодим поетам,
які так часто ніякої молодой сві-

*) **Януарій Канупас:** Шерех
історії. „Літературна Бібліотека
КУЛО (Культурно-Літературне
Об'єднання)”, ст. 16 + 8, з портре-
том автора й чотирма циклоести-
левими додатками. Обкладинка ро-
боти Саксофонія Вовкулаки. Рік
і місце видання незазначені.

жості не мають. Вірші Я. Канупа-
са відрізняє своєрідність і сміли-
вість образів та оригінальність
рим” (Шерех історії”, ст. 5). Плід-
ною хаотичною композиції і ірра-
ціональністю синтакси наш шанов-
ний автор навряд чи поступається
перед шановним автором „Вдови-
ці” та „Старшого боярина”, з яким
його споріднює безпосередня кон-
кретність зооморфічних образів:

Цигани сплять усі на лоні.

Дрімають коні на припоні.

Мурличать пси, хропуть осли —

На волі дикій бо зросли (ст. 13).

Хіба ж це не перевершує
того славновісного „на горіщі
нявкання kota” в епохальній оді
„До Принца Українського” (Укра-
їнські Вісті, 1946, ч. 37/47)? При-
гадаймо також міродаїні і глибоко
компетентні міркування проф. Ю.
Шереха з приводу реабілітації ко-
рів і овечок у сьгоднішній орга-
нічно-національній нашій поезії
(Збірник МУР 1, 77).

А про глибоку органічність своєї
стихійної творчості найліпше пи-
ше сам шановний автор: „Хібно
було б думати, що моя національ-
на свідомість виховувалась читан-
ням книжок. Національна свідомість
моя, як і кожного, виховувалась
впливами оточення... Поема
„Цигани” відбиває ідилічні ча-
строї мого дитинства та сільського
оточення... тому вважаю, що в
описі „Циганів” я показав свій
рідний край” („Авторське слово”,
ст. 3 і 6).

В одному не можемо пристати
на думку авторова — саме коли
він декларує: „Вважаю свій літе-
ратурний стиль за неоклясичний”
(ст. 7) — хіба що під неоклясич-
ним він розуміє те, що повинне

— Пане! — відсуваючи пушку з зупою, визвірився на мене президент ОМ. Якщо ви прийшли мене обиджати, то, будь ласка, заощадіть собі свої полатані мюнхенськими партачами зуби, бо вам їх вмиль повибиваю!

Мені зробилось на таку офіційну заяву більш як неприємно, і я чемно заговорив:

— Даруйте, маестро, але я зовсім не хотів вас обидити! Так як не всі читачі вміють відчитувати думки майстрів, так і не всі майстри вміють правильно підходити до деяких інтенцій читачів. Це було, пане голову, зовсім з інших міркувань.

Президент був злий, але мое звичайне, людське серце огорнула сокровенно велика радість, що славетний письменник почувався здоровим, рослим мужчиною, і досі не переходив жодної недуги.

— Отже, товаришу, — сказав він одобрюхавшись, — я можу відповідати на всі ваші питання. Говоріть!

— Поперше, пане президенте, — легко клонючи голову, сказав я, — мене цікавить ваш погляд на шляхи дальшого розвитку нашої літератури в новому році. Чи буде вона, як і досі, ніякою, чи, може, хоч малою літературою, чи відразу виросте в велику? Далше. Чи окрасою нашої поезії і далі будуть

пси, коти, корови, сміхотворні де-мінутиви, чи може щось кутасте, бриласте, дике і неоформлене?

— Щодо цієї проблеми, то я є тієї думки, що...

— Це ще не все! Я незвичайно цікавий, чи замість парових або електричних млинів у нас і надалі в драматургії шумітимуть примітивні жорна і вештатимуться по бідолашній сцені вороги будівного і національно-свідомого мистецтва? Чи нашу духовість полонить генеральський бєфель, чи цинізм і глупа диспотія Ксантиси?

— Відповісти вам справді важ...

— Моїм питанням, пане президенте, і навіть ще не кінець. Читачі „Комаря” хотіли б знати, чи в „Прометею” формулка „літ. редактор” це постійний штамп, чи він там справді існує і вже навіть почне літературно редагувати всі наступні прометейські видання? Далше. Чи спілка образотворчих мистців навіть без Гординського може здобутись на трєте число „Мистецтва”? Чи вам відомо, чому мистець С. Литвиненко згнорів не публікується в „Мистецтві”? Чи афідавити, що приходять з Америки для мистців, розподіляють „після образу і подобию”? Чи правда, що з Новим Роком Барнич іде до Пюрка, Блавацький до

Урбанського, а Урбанський до своєї жінки? Чи дійсно в новому році будемо мати український хор? Чи можна цьому дати віру, що навіть і наші музики розпочнуть діяльність? Чи це, пане голову, правда, що Шаян кандидуватиме на голову МУР-у, Багрянний редагуватиме „Час”, Курдидик „Трибуну”, Шерех „Рідне Слово” Курпіта „Арку” а Косач „Орлика”? Яке ваше становище до цього, що Пеленський носить з думкою заложити з куківцями в Мюнхені пекарню?

На обличчі президента я запримітив велике заклопотання.

Він повагом звівся з фотеля й огірчено сказав:

— На порушені питання я не всилі вам відповісти. Але буду щирий і прямо скажу, що щодо моїх особистих думок і мого становища до цих проблем, то я не засягав ще в Шереха жадних інформаций. Але вже одне можу вам сьогодні напевно сказати, а іменно, що ми були, ми є, ми будемо!

Останні слова нашого найкращого прозаїка збудили мене зі сну. Била 8-ма і дзвонила друкарня, щоб давати статтю до нашої таборової газети про сучасне економічне положення Цейльону.

Д-р Ярема Галайда

статі клясичним надалі через свою новизну. Нема канонів форми і нема канонів „поетичної” мови — ось що найбільше впадає в очі в стилістиці Януарія Канупаса. „Форма і мова змінюється беззаперечно на вимоги того змісту, яким кричить трудна душа поета”. Світ його поезії — це світ, де речі, переживання, звуки — все скоряється стихії світла, перетоплюється в злив соняшного або місячного проміння, розчиняється там і всемогутньою хвилею якогось незнаного досі синкретизму лине в душу:

Плили купці, їх торг всіх вабив.
Для продажу і для забави
везли невольниць і рабинь.
Вставало сонце золотаве,
сушило росяні отави.
Дніпровая ховалась синь.

Коли простилися з лісами,
вітри завили голосами,
з степовою травою тринь.
Із тирсою понад житами
загуг Дніпро з очеретами
від люті нависних богинь.
(„Баллада про Варягів”, ст. 10, 11.)

Гумористичне сполучається подеколи з ліризмом, при тому гумор і лірика не поруч стоять, а проймають одне одне, так що часто і не скажеш: чи всерйоз говорить автор, чи кепкує, — а це вже створює елементи тієї кількопляновости, яка завжди становить неодмінну ознаку справжнього літературного твору:

Цигани, зву я вас юрбою,
Хоч, правда, в вас зберігся рід.
В своїх звичаях між собою
існуючий давно нарід,
знов зустрічаюся з тобою
в об'ятій радості з журбою,

бо це з дитячих моїх літ
у споминах лишився слід.
Народність це, що має бутність,
живучи в проміслі легким
серед степів споконвіків?
Чи нація, що самобутність
свою веде вже тьму років
і лине у мою присутність,
не маючи шляхів в майбутність,
без лицарів і вояків?

(„Цигани”, додаток 1.)

Прагнення стислості, узагальнення, афористичности — чи не особливо типове для Я. Канупаса — і тут, може, йому пощастить сказати нове слово в розвитку нашого активного романтизму. Автор уміє узагальнювати і водночас тримає руку на живчику злободенности:

Поки в пресвитерів родився,
гріхи спокутував, христився,
дивлюсь, аж я уже в ярмі,
як отой віл, стою собі (ст. 4).

Януарій Канупас — поет мери-торичний і рахманний. Його вірші — цікаве і надійне явище. Подібно до іншого — насьогодні відомішого — генія сучасности, він „увесь світ з усім його змістом і вмістом наче бачить уперше і в цій первоздано-проникливій і глибокій наївності наново відкриває його читачам”

Німих бажанням я горів,
коли я пас в степу корвів (ст. 6).

Тому не треба боятись цієї дещо хаотичної наївности. „Не в на-помадженій благоприсойности, а тільки в ній визріє творчий фермент майбутньої української літератури і майбутньої української духовости”.

В. Державин

СОВЕТСЬКИЙ АКТОР

— Ця маска, щоправда, невірна, але визивает оґромное впечатленіє.

ЄДИНЕ ЩАСТЯ

— Я все думав, що ти будеш мати якийсь посаг, а тепер, по шлюбі, показалося, що не маєш нічого.

— Але ж, любий, чейже я все казала тобі, що ти є мое єдине щастя.

МСТИВИЙ

— Лишу своїй жінці масток під умовою, що найпізніше рік по моїй смерті вийде знову замож.

— Цікаво, чому тобі на цьому залежить?

— Хочу, щоб хоч одна людина жалувала, що я помер.

ЗАПРОСИНИ

Пан магістр з бльоку Ц стрічає свого приятеля перед Святим Вечором на таборовому подвір'ї.

— Ов, копа літ! Що нового? Як здоров'ячко? Що робите на Святий Вечір?

— Сиджу в лягрі!

— А на Різдво?

— Також сиджу!

— А на другий день?

— Буду дальше нудитися вдома.

— А на третій що робите?

— Поїду в гостину до тещі на приватку.

— Яка шкода! Третього дня я хотів запросити вас до себе в гостину.

Шкода, шкода...

ГІСТЬ

— Ви, замість колядувати, — так накурили, що навіть свиня не видержала б!

— Даруйте за заввагу, але ми не знали, що ви до нас прийдете.

НОВОРІЧНЕ

П'яний член таборового анти-алкогольного товариства сідає на Карспляцу в Мюнхені до трамваю.

— Куди, прошу? — питає кондуктор.

— Ідьте!

— Але куди ви хочете їхати?

— Н-н-не ваша справа. В-й-йо і кінець.

ВІН НА ЦЕ ЗАСЛУЖИВ

В малому баварському таборі постановила Таборова Рада пошанувати відокремленого діяча і в навечер'я його Ім'янин поставила в найглибшій тайні прегарні тріумфальні ворота, де серед гірлянд смеричин висіла таблиця з написом: „Він на це заслужив”. Але вночі скопилася буря, і коли патріот виглянув ранком через вікно, побачив сумну петлю і гарний виразний напис: „Він на це заслужив”.

ЩИРИЙ

— Перше кохання це щось найкраще! Правда, Гриццо?

— Так, але я й з тобою щасливий...

НА СВЯТ-ВЕЧЕРІ В МІТТЕНВАЛЬДІ

— Коли українці погодяться?

— Коли Смик буде Смуком, а Смуку Смиком.

НА КАРЛЬСПЛЯЦУ

— І хто скористав на страйку мюнхенських трамваярів?

— Лише міська електривня, бо зашпарувала на одну добу струм!

— :: —

— Для політика мусить бути великою трагедією, коли він завважить, що тратить глузд.

— Ще трагічніш мусить бути, коли він цього не здібний зауважити!

— :: —

Бувають люди, які, якби не мали боргів, то не мали би нічого-сенько.

— :: —

Роки, які зменшує собі жінка, не пропадають намарно: вона додає їх своїй приятельці.

КОМУНІКАТ

ХТО МОЖЕ ІХАТИ ДО КАНАДИ?

(Інформація з найкомпетентніших джерел)

На підставі нецензурованих листів від тих, що вже поїхали до Канади, як (і головню!) на підставі вичерпуючих розмов із тими, що хотіли їхати, але не поїхали..., подаємо до відома Інформаційного Відділу ЦПУЕ, Переселенчої Ради і всіх заінтересованих в тій справі ДП, що

для виїзду до Канади треба:

1. Мати не більше 180 сантиметрів висоти і не менше 80 кіля «живої» власної ваги.
2. Не менше літ 20 і не більше 25.
3. Мати «кінське здоров'я» плюс — будову Геракла, незрацимість Ахілля, жолудок струся, нюх пса, слух радара, серце льва, зір орла і силу слона.

Примітка: Не сміє бракувати: в усній ямі ніодного зуба, а на голові ніодного волоска, на тілі не сміє бути ніодного прища, а на ногах ніодного нагнітка чи іншого мозіля.

4. Мати фах: чорноробочого з діда — прадіда... (найвище до дроворуба!)
5. Мати всі можливі (і «неможливі!») особисті документи, як: ДП-карт, свідоцтво народження, свідоцтво хрищення і миропомазання (ще з дому!), як рівнож всі поліційні замельдовання і відмельдовання, починаючи від дня народження.
6. Мати всі шкільні свідоцтва від першої кляси до останньої, але лишень з народньої школи (всякі гімназійні і не дай, Боже, університетські, як непотрібні, згл. навіть «шкідливі» — найкраще спалити).
7. Маті всі лікарські свідоцтва про щеплення проти віспи, коклюшу, дифтириту, шарклятини, тифусу, холери, дермотиди, запалення легенів і ангіни.
8. Мати асекураційні поліси від наглих, елементарних, стихійних планетарних нещастя як пожар, зливи, посуха, звихнення ноги, зломання руки, стрикання в ухах, біль зубів, задраснення шкіри, гемороїдів, смерти і всякого шлякотрафлення.
9. Мати свідоцтво безженства, згл. дівицтва...
10. Мати принайменше рідного батька вже уродженого в Канаді..., там замешкалого і угорожаненого.
11. Мати родоводи і життеписи з докладними адресами всіх своїх дідів, бабів, тіток, вуйків, швагрів і кумів...
12. Мати свідоцтва політичної і особистої невинності, всебічної моральності і благонадійності від директора і команданта табору, таборової поліції, харчового і одягового магазинера, бльокового, коридорового і виходкового...
13. Мати скринінгові посвідки від: УНРРА, ІРО, Сі ай Сі, консуляту, Буцбаху і Бі Бі Сі (з психологічно-рентгенологічними знімками і помірами рівноваги духа).
14. Мати вагон протекції, тону щастя, ні одного ворога на світі і півроку терпцю...

Якщо це все будете мати, то можете сподіватися, що може за півроку поїдете на Функ-Казерне, де існують окремі приписи.

В МАЛАНЧИН ВЕЧІР

— Ах, пане Ромку, як ви сьогодні легко танцюєте!

— Але якби ви, пані, знали, як я легко танцюю при кінці місяця!

СТАЛИ В ПРИГОДІ

Панна в крамниці з папером: — Ось тут маєте дуже гарну карточку: „Всього найкращого з Новим Роком одиниці, яку я щиро кохаю!”

— Добре, прошу мені дати таких п'ять карток.

ВІДПОЧИВАЄ

— О, як то гарно, синку, що ти перестав плакати.

— Я не перестав, лише відпочиваю.

В ЛЯБОРІ

До фінансового директора Лябору приходить урядник і просить з новим роком підвижку плятні.

— Чи так багато працюєте? — питає директор.

— Певно, пане директоре!

— А я думаю, що ні! Обчислім собі. Цей рік був звичайний і мав лише 365 днів. Так! Так! Ви спите 8 годин на добу? Так? Дійсно! Отже це є одна третина року, або 121 днів, лишається 244. Ну, так, 8 годин денно маєте вільні, це є 122 дні. Лишається ще лише 122 дні. Ніби так. В неділю не працюєте. Відпадає 52 дні, залишається 70. В суботу маєте пополудні вільне, разом це дає 26 днів, лишається 44. Два тижні мали ви відпустку, отже лишається ще 30 днів. До того було 9 свят в році, залишається 21 день. Так, але... 5 днів ви хворіли і не були в бюрі. Остає 16 днів. Кожного дня маєте годину на друге снідання, це разом дає 15 днів. Лишається 1 день, цебто на першого травня, коли ніхто не працює. Маєте щастя, що 1948 рік буде переступний, і хоч один цей день зможу вам зачислити як працюючий.

— :: —

ЛОГІЧНО

В Берхтесгадені сидить над річкою „діпіст” і ловить пстругів. Підходить якийсь баварець, починає розмову і, як завжди, переходить на політику:

— Ви чули, — каже, — що Сталін помер!

— Не вірте! Якби Сталін помер, то я не ловив би тут рубку.

— Так, так, — притакує баварець, — що робив би тепер Ленін, якби був живий?

— Ловив би тут разом зі мною рубку, — каже діпіст.

— :: —

ПІЗНАВ ПО КАПЕЛЮСІ

Директор радгоспу „Сталінські свині” говорить до Хрущова:

— На цій фотографії, тов Хрущов, я зфотографований разом з моїми расовими свинями. Чи пізнаєте мене?

— Очевидно, — по капелюсі...

— :: —

ПІД ЧАС СВЯТ

Під час Свят хтось на входовій брамі табору прибив плякат: „Старайся, щоб твій найбільший ворог став твоїм найбільшим приятелем”! На афіші хтось дописав: „Моїм найбільшим ворогом є горілка”!

„КОМАР” (Іжак)

Двотижневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редагує: Колегія.

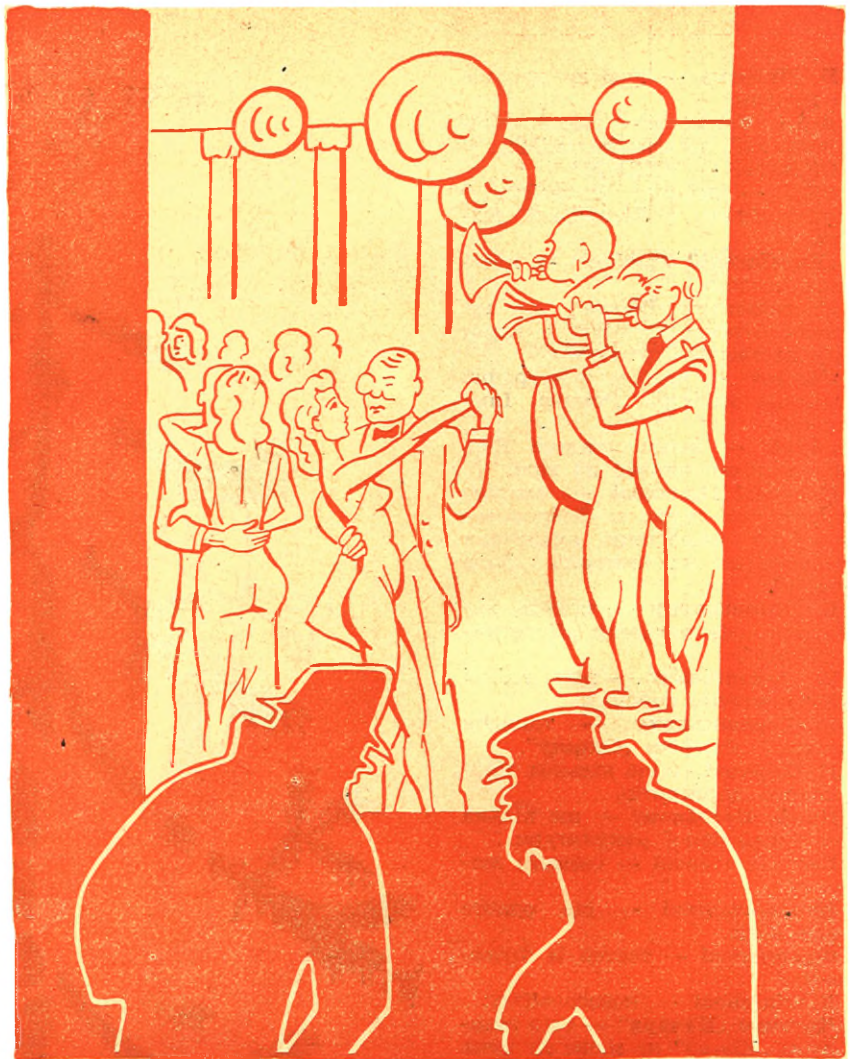
Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14. July 1947. Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO.

Editor J. Lycholit.

Druck: N/0379

Редакція і Адміністрація:

„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

Діпі: Коли вони нас запримітять?

КРАПКА БЕЗ і

„НЕДІЛЯ”, ч. 104, обговорюючи в статті „Чи буде Палестина самостійною” питання жидівської незалежної держави, заявляє фетт-друком:

„Ми, українці, можемо висловити тільки радість, що жидівський народ матиме нарешті свою власну батьківщину і зможе захити своїм державним незалежним життям.”

Побожна „Неділя” має християнське серце і великодушно рекомпензується жидам за їхнє ставлення до нашої недавньої державности. Ми з „Комаря” висловили б не лише радість, але і захоплення, коли б до тієї жидівської Палестини захотіли виїхати з України всі Кагановичі, Натаїни Рибакі, Іллі Стебуни, Пріцкери, Кацнельзони і прочі „єдинокровні брати”, що допомагають братньому російському народові з України „полатану сорочку здіяти”

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ”, ч. 94 (152), в статті Ю. Дивнича п. н. „До світової єдності й організації українців” констатують:

„В той час, як еміграції інших національностей мають єдині еміграційні загальнонаціональні інституції, ми, українці, досі не спромоглися на це і досі маємо чотири (чотири?) еміграційні урядові центри, дві ліги політ'язнів, дві академічно-наукові центральні, дві корпорації журналістів, два університети, кілька військових корпорацій...” і т. д.

До своїх, Шановний Авторе, надаремних сліз прийміть і скромні наші, що щоденно зрошують і без того мокрі сходи на Розенгаймерштрассе 46а. Поборюючи цей стан, ми єдині вилонюємося з того відвічного національно-органічного стилю і покищо видаємо одного „Комаря”.

„НА ЧУЖИНІ”, ч. 36 (63), у статті „Із щоденника”, похитуючи головою, зауважує:

„Можна почути, що професор, учитель, провідник, а навіть священник має знизитися до молоді і брати участь у всіх її грах і забавах, бо, мовляв, тоді ця молодь буде його поважати, любити і слухати.”

Але хто тих традиційних гор і забав потребує?

В. Мудрому — щоб на дальше був мудрим.

Д-р С. Баранові — демократичну козу, щоб давала фольмільх.

СУЖ-ові — НДОУЖ

СХС — доброго білянсіста й приділу бе-ге з Лікарської Камери.

„Українській Трибуні” — цікавіших читачів.

„Українським Вістям” — ще більшої безкультурності і скринінгу на здорово думуючих.

„Часові” — альбом фотографій редактора магістра Романа Ільницького.

„Арці” — вкінці сталого Ноя, щоб органічно плавав по воді.

Йосипові Гірнякові — скорого повороту до трупи п. Добровольської і по блакитних авантурах поставити ще на еміграції „Лиса Микиту”.

В. Блавацькому — замість патетичних слів показати „Патетичну Сонату”.

В. Домонтовичу — вже вкінці вродити власну донечку.

С. Гординському — тримати пензель і обробити „Оксану”.

Б. Пюркові — ще кількох придорожних диригентів.

Проф. Порьському — ще кілька тонн еміграційної макулятури.

Берхтесгаденові — свіжого люфту.

Інгольштадтові — ще одного вечора віців.

Фрайманові — гостей із Функкасерне.

Діллінґенові — нового з'їзду.

Читачам „Комаря” — того всього, чого „Комар” не може їм дати.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Іван Черемош, Ансбах., З надісланого використовуємо лише цю перлину:

Ой, я тебе, дівчинонько,
Повік не забуду.
Я для Тебе навіть рожу
В зимі роздобуду!!!

Якщо Ви так легко можете „роздобувати”, то для „Комаря” роздобудьте хоч пачку „камелів” і, замість своїх поезій, пришліть нам „дурх айльботен”.

Іван Манило, Авґсбург. Поталанило. Заява йде. Пишіть, посылайте, а самі не друкуйте, бо дурний папір все видержить, а мудрий читач ні. Дружній привіт.

О. Потапенко, Корнберг. Просите, щоб подати Вам адресу такого нашого мовознавця, який пояснив би Вам, де в нас пишеться „г”, а де „r”. На жаль, такого мовника не знаємо...

П. Цьолкош, бл. Б. Ін. Питаєте, де можна тепер легко дістати сахарину (?!). Не знаємо. Тепер легко можна дістати лише раз в морду.

Б. Микитин, Мюльдорф. Скористаємо тільки з цього:

Важко мені без кохання
На тім світі жити.
Був в ворожи і не знаю,
Що мені робити...

Якщо не знаєте, то встроміть голову в зимну воду. Ручаємо, що будете знати.

ЦЬОГОРІЧНА ШЕДРІВКА

Ой, шумить ялинка тихо, тихесенько:
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.
Ой, злетів та й мудрий сокіл Василенко:
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.
Навіть нас скринінгом вже ніхто не змучить...
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.
Хоч ми порізнались, то біда нас лучить...
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.